

Biezen pakken

De meest gestelde vraag van de afgelopen paar maanden is met stip op nummer één: “wanneer gaan jullie verhuizen?” met gevolgd op nummer twee: “is de stal al klaar?”. Ik voel me bijna bezwaard, dat ik hierop na al die jaren nog geen concreet antwoord kan geven. Het lijkt net of ik het niet wil vertellen. Ik zeg ook heel vaak: “als het klaar is”, beetje flauw, maar veel meer weet ik er dan op zo’n moment vaak niet over te vertellen. We hebben de boerderij in Stedum nu bijna zes jaar geleden gekocht. Lange tijd was er helemaal geen zicht op wanneer. Eerst was het het vergunningentraject (dat duurde hééééél lang) wat voor onzekerheid zorgde. Eind 2011 konden we dan eindelijk met de bouw beginnen, maar nog is het moeilijk om precies te vertellen wanneer we over gaan. Er zijn zoveel afhankelijkheden, keuzes, die gemaakt moesten en moeten worden en dan zit alles tot nu toe nog redelijk mee. Wordt al het materiaal tijdig geleverd, breekt er niemand twee armen, dat soort dingen. Nu het voorjaar er weer aankomt, ziet het er voor ons ook zonnig uit. De stal is bijna klaar, het eerste jongvee staat er en er wordt flink geklust om onze eigen huisvesting verhuisklaar te maken. Een datum kan ik nog steeds niet geven voor dit alles (sorry!), maar ik beloof jullie, dat we nu echt een keer onze biezen pakken. Ik weet het: we houden jullie al lang in spanning, maar ik dreig nu ook echt spullen in te gaan pakken, denk na over te verbouwen vertrekken in ons nieuwe huis en geef daar prioriteiten aan, fantaseer over wijn drinken in een hottub, spectaculaire boomhutten en loungesets voor in de tuin (ik draaf door, ik zeg ook *fantaseer*). Het volgende nummer van de Schilder Proat zal ik waarschijnlijk mijn verhaal schrijven vanuit Stedum, onderweg in een verhuishagen of tussen de ingepakte dozen. In het ergste geval zit ik oververmoeid met mijn handen in het haar op een stoel te bedenken, wat ik in welke volgorde moet doen. Wanneer dit zal zijn hangt af van wanneer mijn schoonouders

hun nieuwe stulp kunnen betrekken, we in Overschild het stokje (en het huis) overdragen en welke verbouwplannen te realiseren zijn in een paar weken. We hebben een eisen- en wensenlijst. Deze laatste is een stuk langer, maar vanzelfsprekend minder dringend. We hoeven niet op een gasbrander in de tuin te koken, het toilet bevindt zich in het huis en we kunnen alle zes in een droge kamer slapen. Er is zelfs verwarming. Kortom, het is prima bewoonbaar. Nee, jullie hoeven ons dus niet op te geven voor Help, mijn man is... je weet wel, want dan hebben we daarna waarschijnlijk een ander probleem. Is daar al een programma voor? Help, mijn man wil scheiden, ideetje? Ik ben dol op dit soort programma’s, zoals jullie weten. Mocht iemand zich geroepen voelen om ons op te geven voor een metamorfoseprogramma, sta ik daar overigens niet afwijzend tegenover. Metamorfose van het huis, bedoel ik dan hè. Ik hou namelijk helemaal niet zo van klussen. Een wandje behangen en wat grof schilderwerk lukt nog. Slopen kan ik vast ook, maar verder zet ik wel koffie en ik haal verf enzo. Mijn man heeft geen tijd verwacht ik en heeft al genoeg gebouwd de afgelopen tijd. Een voorwaarde voor opgave voor een dergelijk programma: een leefbaar huis, dus geen opgespoten zandvloeren voor het ultieme strandgevoel (boeren gaan immers nooit op vakantie) en witte banken en kleden zijn ook niet handig met vier jonge kinderen. En Natascha Froger mag ook wel thuisblijven hoor. Zo erg is het nu ook allemaal weer niet. Afijn, kijk maar. Zonder gekheid, nog een paar maandjes en dan zit onze tijd in Overschild er op, maar we zullen niet met stille trom vertrekken, dus de onlangs gemaakte verontwaardigde opmerking “ik dacht dat jullie al lang verhuisd waren”, is niet van toepassing. Fatsoenlijk afscheid nemen, dat zijn we jullie (alle betrokken, geïnteresseerde en zelfs louter nieuwsgierige ;-) Schilders) wel verschuldigd.

Nicole Bijen